

22. søndag efter Trinitatis d. 28. oktober 2018

Salmer:

402: Den signede dag

448: Fyldt af glæde

Vi står her og vifter med vores flag

478: Vi kommer til din kirke, Gud

594: Hør, min sjæl, den gode hyrdes stemme

208: Skriv dig, Jesus, på mit hjerte

49: Ingen er så tryk i fare

Prædikentekst: Matthæusevangeliet 18,1-14

På den tid kom disciplene hen til Jesus og spurgte: »Hvem er den største i Himmeriget?« Han kaldte et lille barn hen til sig, stillede det midt iblandt dem og sagde: »Sandelig siger jeg jer: Hvis I ikke vender om og bliver som børn, kommer I slet ikke ind i Himmeriget. Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget; og den, der tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig. Men den, der bringer en af disse små, som tror på mig, til fald, var bedre tjent med at få en møllesten hængt om halsen og blive sænket i havets dyb. Ve verden for det, der fører til fald. Vel må der komme fald, men ve det menneske, som bliver årsag til fald. Hvis din hånd eller fod bringer dig til fald, så hug den af og kast den fra dig; du er bedre tjent med at gå lemlæstet eller vanfør ind til livet end med begge hænder eller fødder i behold at kastes i den evige ild. Og hvis dit øje bringer dig til fald, så riv det ud og kast det fra dig; du er bedre tjent med at gå ind til livet med ét øje end med begge øjne i behold at kastes i Helvedes ild. Se til, at I ikke ringeagter en af disse små. For jeg siger jer: Deres engle i himlene ser altid min himmelske faders ansigt. For Menneskesønnen er kommet for at frelse det fortabte. Hvad mener I? Hvis en mand har hundrede får, og ét af dem farer vild, lader han så ikke de nioghalvfems blive i bjergene og går ud og leder efter det vildfarne? Og lykkes det ham at finde det, sandelig, jeg siger jer, han glæder sig mere over det end over de nioghalvfems, der ikke fór vild. Således er det jeres himmelske faders vilje, at ikke en eneste af disse små skal gå fortabt.«

Vi jager efter status og placering. Vi vil gerne vide, hvor vi er i flokken, og hvordan vi klarer os i forhold til de andre. Så ved vi, hvem vi er i vores egne øjne, i andres øjne og ja, måske også i Guds øjne.

Disciplene kom til Jesus og spurgte: Hvem er den største i Himmeriget? Kort forinden har Peter bekendt, at Jesus er Kristus, den levende Guds søn, og fået ros af Jesus for sin bekendelse.

Johannes, Peter og Jakob har lidt senere været med Jesus på et højt bjerg og der, som de eneste tre, set hans guddommelige lys og herlighed. De må have følt sig særligt udvalgte. Så det er ikke så mærkeligt, at disciplene liiiiige skal finde ud af, hvem der er størst i Himmeriget.

Hvad mon de havde forventet? At Jesus havde lavet en top tre? Måske en top ti eller en top tolv og ranglistet disciplene? Ja, Peter er størst, for han har så meget dynamik og mod. Så kommer Johannes, for han er ung og poetisk og så kommer Jakob, for han skal blive en ledertype engang, og det har vi brug for i Guds rige. Og resten, I må stadig kæmpe lidt om pladserne.

NEJ! NEJ. NEJ.

Hvem er den største i himmeriget? Er der en, som Gud elsker mest?

Som svar på disciplenes spørgsmål tager Jesus et lille barn og stiller det foran sig. *Bliv som børn, ellers kommer I ikke ind i Himmeriget. Ydmyg jer og bliv som dette barn, så skal I være den største i Himmeriget.*

Hvad mener Jesus med, at disciplene, at vi, skal blive som et barn for at komme ind i Himmeriget? I den her sammenhæng, hvor temaet er placering, størrelse, rang og betydning, da betyder det, at vi skal blive som den laveste i hierarkiet. Vi skal blive mindst. Det er barnet nemlig. Det bestemmer ikke noget. Det er under andres magt og indflydelse. Så hvis vi vil være en del af Guds rige, hvis vi vil være Jesu disciple, ja, hvis vi vil være kristne, så skal vi ligne et barn. Så skal vi sætte os nederst. Ydmyge os. Blive den mindste og være under andres magt, ja, turde at være skrøbelige og sårbare og afhængige.

Jesus taler tit om omvendelse. At ændre retning i sit liv. At vende sig mod ham i stedet for væk fra ham. Han taler også her om en omvendelse. Et retningskift. Dog ikke på det vandrette plan, men på det lodrette. Vi skal ikke stræbe opad, men nedad. Ikke forsøge at være den største, men blive som barnet, den mindste.

Er det ikke farligt at være den mindste? Er det ikke farligt ikke at passe på sig selv, kæmpe for sig selv eller gøre noget for at være noget i andres øjne? Risikerer vi så ikke at blive overset eller trampet på? Hvis vi kun skal stræbe nedad, er vi så overhovedet noget værd til sidst?

Det er som om, at Jesus har forventet de spørgsmål. Og han har tre svar til dem:

Det første svar er: Den dag tager imod sådan et barn i mit navn, tager imod mig. Den der tager imod en kristen i Jesu navn, tager imod Jesus selv. Jesus siger ikke bare, at han har sympati og medlidenhed med barnet og med den kristne. Eller at han nok skal tale på deres vegne over for dem, som vil trampe på det. Nej, han identificerer sig med den kristne. Stiller sig helt og fuldt på deres side. Ligesom når Jesus siger, at hvis man tager imod ham, så tager man imod hans himmelske far, Gud. På samme måde siger han nu, at når man tager imod et barn, en kristen, i Jesu navn, så tager man imod Jesus. Jesus giver på den måde den allermindst vigtigste person, den laveste i hierarkiet, den som er under andres magt og indflydelse, den giver han en kæmpe stor betydning.

Så vi risikerer ikke at blive overset eller trampet på, hvis vi ydmyger os eller tager den laveste placering, for Jesus identificerer sig med os. Siger, at vi repræsenterer ham. Så det folk gør mod den kristne, det gør man også mod Kristus. Hvis man gør godt mod en kristen, gør man godt mod Jesus. Hvis man forfølger en kristen, forfølger man Kristus.

Og videre, andres meninger og anerkendelse er ikke så vigtige, for Kristus ser og anerkender og knytter sig stærkt med den kristne. I sammenligning med Guds søns anerkendelse og tilknytning, så bliver andre menneskers anerkendelse og tilknytning mindre vigtig. Det var Jesu første svar.

Det andet svar på om det ikke er farligt og sårbart at være den mindste er, at den enkelte har utrolig høj værdi i Guds øjne. Det kan vi se ved, at Jesus bruger utroligt stærke ord mod den, som vil bringe en af disse små, som tror på ham, altså kristne, til fald.

Jesus tager det dybt alvorligt, når vi ødelægger livet og troen for hinanden, for hver af os har uendelig høj værdi. Vi er så højt elskede af Gud, at hvis vi ødelægger livet eller troen for hinanden, så var det bedre tjent for os, at vi druknede. Og han tager det tilsvarende alvorligt, når vi ødelægger vores eget liv. Det er bedre tjent for os, at vi mangler hånd, fod eller øje, hvis den hånd, fod eller det øje gør, at vi mister det evige liv og går mod den evige død. Som med en koldbrand i benet og deraffølgende amputation. Det er bedre at miste en del af sin krop end hele livet.

Hvordan kan vores hænder, fødder eller øjne bringer os selv eller andre til fald?

Det kan være, hvis vi slår andre med hænder eller ord og holder dem ude fra fællesskabet. Eller hvis vi med vores hænder overskrider andre folks grænser og berører dem mere, end de er med på.

Vi bringer os selv eller andre til fald med vores fødder, når vi går forkerte veje. Grådige veje.

Løgnagtige veje og når vi får andre med på dem. Eller når vi træder på andre og er fuldstændig ligeglad med deres følelser.

Vores øjne bringer os selv eller andre til fald, når vi ser at et andet menneske får tæv, uden at vi griber ind. Når vi ser, hvordan en anden i kirken splitter fællesskabet uden at gøre noget ved det.

Eller når vi begærligt ser på andre folks flotte haver, biler eller ægtefæller.

Den enkelte har utroligt høj værdi i Guds øjne og må ikke bringes til fald. Derfor skal vi passe på hinanden. Elske hinanden. For når vi på Jesu opfordring har ladet os være den mindste og ikke gør noget for at blive store i verdens øjne, så er vi sårbare. Så er vi skrøbelige og lette at trampe på eller bringe til fald.

Derfor må kirken, forsamlingen af kristne, være et sted, hvor vi mærker, at vi hver især er højt elskede af Gud. At vi har høj værdi i Guds øjne. Et sted, hvor vi ikke bringer hinanden til fald, men bærer og løfter hinanden op. Har omsorg for hinanden. Hjælper hinanden. Støtter hinanden i det, som er svært. Glæder os med hinanden, når noget lykkes for den anden. Beder for og med hinanden, når vi har brug for at lægge bekymringer, sorger og smerter over til Gud.

Det kristne fællesskab skal være så varmt og stærkt, at ingen har lyst til at stikke af fra det. Det skal være en efterligning af Jesu måde at møde mennesker på. I kærlighed. I hjælpsomhed. I sandhed. For når Jesus så stærkt identificerer sig med den mindste, så må forsamlingen af alle disse mange mindste også være et sted, som minder mennesker om Kristus. Et sted, hvor sandheden tales i kærlighed. Et sted, hvor alle bliver inviteret ind, og hvor vi sammen rækker ud til vores lokalsamfund.

Så det andet svar på, om det ikke er farligt at være den mindste og skrøbelig, er at hver enkelt har utrolig høj værdi i Guds øjne og derfor ikke må bringes til fald. Og at forsamlingen af alle de mange mindste, kirken, må være et varmt og kærligt sted, så at ingen har lyst til at forlade det.

Jesu tredje svar handler netop om det. Han fortæller en lignelse om et får, som farer vild. Hyrden lader de 99 tilbage og går ud for at lede efter det ene, selvom det måske har været risikabelt at efterlade de 99 alene tilbage. Så høj værdi har hver enkelt for Gud. Han ønsker ikke at miste nogen. Han ønsker, at vi alle skal have del i hans fællesskab her på jorden og fællesskabet med ham i det evige liv efter døden.

Så fåret farer vild. Det gør vi mennesker også. Vi glemmer Gud. Vi tvivler. Vi takker ham ikke, når vores liv går godt, men brokker os måske lidt til ham, når det ikke går så godt. En del mennesker vil ikke have noget med Gud at gøre, men dem ønsker Gud stadigvæk at have noget med at gøre. Man kan ikke få et tilhold mod Guds kærlighed. Man kan ikke få ham til at lade være med at elske os, søge efter os, kalde på os. Det er umuligt. Så stærk er hans ønske efter at være sammen med os alle. Både os der forsøger at bruge tid på ham og os, der alt for ofte glemmer ham, ja, måske egentlig slet ikke tror på ham.

Men nu fortæller Jesus lignelsen i sammenhængen med, at det er alvorligt at bringe andre eller sig selv til fald. Derfor er der to andre slags personer, som han også har i sigte med sin lignelse om fåret.

Den første er dem, som har forladt det kristne fællesskab, fordi de ikke har følt sig velkomne. Fordi de har følt, at det kristne fællesskab ikke handlede om at være mindst men om at være størst. De har oplevet, at det ikke handlede om tale sandheden i kærlighed, men sandheden i stædighed og bestemtthed, måske endda i vrede. Eller de har i det kristne fællesskab bare mødt en ligegyldighed. De har følt sig oversete. Ingen har taget sig af dem, og hvorfor så bruge tid på det fællesskab, hvis der ikke er den mindste form for omsorg?

De personer siger Jesus særligt til, at Gud leder efter jer og ønsker at finde jer. Det kan godt være det kristne fællesskab har været en skuffelse eller har svigtet, men Gud skuffer eller svigter aldrig. Han ønsker altid at være sammen med os. Han lytter, når vi beder. Han har omsorg for os og ser hele tiden på os med et kærligt og mildt blik. Han ønsker at lede os ad sande og gode veje, hele vejen hjem til sig. Gud har ikke størst kærlighed til ”Klub kristen” og til dem, der slider mest på kirkebænkene. Hans kærlighed er lige så stor til dem, som af forskellige årsager har valgt kirken fra.

Den anden slags personer, Jesus har særligt i sigte med sin lignelse, er dem som faktisk har været med til at bringe andre til fald. Dem som, ubevidst eller bevidst, har forårsaget, at andre har forladt

kirken. Dem, som har været for ukærlige. For optagede af at der skulle være ordentlighed frem for barmhjertighed. Eller dem som bare ikke har haft blik for de svage i fællesskabet, dem, som trængte til hjælp, fordi de havde alt for travlt med alt muligt andet.

Også dem ønsker Jesus at minde om, at Gud elsker dem højt. Han vil stadig have fællesskab med dem, selvom de har ført andre til fald og er medskyldige i, at andre har forladt det kristne fællesskab. Der er tilgivelse at få og nye chancer for at sprede kærlighed og barmhjertighed i det kristne fællesskab. Gud afskriver os ikke og udelukker os fordi, vi har svigtet ham en eller to eller fjorten gange. Han giver os nye chance for at være mennesker, som peger på ham og for at være en kirke, som er hans navn værd.

Så der er ingen store i Guds rige. Kun små, kun mindste, kun enkelte, som Gud hver især sætter utroligt højt pris på. Jesus identificerer sig helt med de her mindste, så de kan være trygge. Fordi hver enkelt har utrolig høj værdi, er det en meget alvorlig sag, hvis vi bringer andre til fald, så de mister livet eller troen på Gud. Derfor må forsamlingen af de mindste, kirken, være et varmt og kærligt sted. Så kærligt, at ingen har lyst til at forlade det. Og hvis nogen gør det, så går Gud ud og leder efter dem og minder dem om, at han stadig elsker dem og vil leve i fællesskab med dem. Og han giver dem, som er skyld i, at nogen har forladt kirken, nye chancer for at leve liv i kærlighed og barmhjertighed.